

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatosok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh čí khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew čes!

F.

Sěrbske njedzelske łopjena.

Wudawa so kóždy kóbotu w Smolerjez knihicziščezěni w Budyschinje a je tam ja sčtwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

19. njedzela po swjatej Trojizy.

Mat. 9, 1—8.

O Božo lubosny,
Ty žórko wscheho dara,
Bjes kot'roj niczo nej,
Kiž ja wschitko so stara,
Daj strowny žiwot mi
A so w tym žiwocze
Ja strowu duschu mam
A čizte šwědomnje.

Lubi čitarjo! Dale sčtucžka i krótkimi słowami mupraja, sčtož móže šebi čłowjek w nastupanju šwojeho derjeměcža pschecž — strowny žiwot, strowu duschu a čizte šwědomnje. A woprabdze, wo čłowjeku njehodži so niczo rjenishe wurjez, hacž hdyž móže so wo nim prajicž: wón je po čžele a po duschi strowny. Čžeho dla pak nješku wschitzy ludžo tajzy? Čžeho dla widžimy runje pola najwošebnisheho štworjenja na semi najwjazzy khorosčow, i wotkal tak wjele šbraschennyh čželow, kotrež duhej šlužbu šarjekuja, tak wjele bolosčow, i kotrymiž so čželo sa duschu do jastwa pscheměnja? — Pola khorého čłowjeka w našchim ščenju njeje čžezko na to wotmolwicž. Pschetož so ma wicž, i kotrež je wón domapntany, šwoju pschicžinu w jeho šamšnym šawinowanju, to i šesubownych šłowow wukhadža: „Dowěć so, šyno, twoje hrěchi šu tebi wodate!“ To rěka i druhimi šłowami: Ty šy šebi tole čželne hubjenštwoskam pschicžahnył; ty tež wěsch, so so teho dla tyschisch a tak čže twoje šwědomnje čžwiluje; to pak je to žahadło,

kotrež čži twoje čželne bolosčje halle tak prawje powjetšcha tole žahadło čži ja wotlemjam, twoju hrěschnu winu čži se štyšneje dusche wotwalam. A jako běšche šesub jeho tam wuhojit, i wotkal jeho čžerpjenje wukhadžesche, wotewsa wón jemu potom tež ščžehwki winy a džesche: „Štań horje, šbėhń šwoje pokleschczo a dži dom!“

Tu widžiš, luby čitarjo, so je twój Šbóžnik tón prawny lěkar, kotryž žykeho čžłowjeka hoji. Najprjedy wón khorosč so korjeń pschima a i nutštownym lěkowanjom špocžina. Je wón šnutštownu pschicžinu abo winu dusche šbėhnył, dha potom tež šwontny ščžehwł abo čželna khorosč i tym pada. Wón ma potajkim móž a wolu sa hojenje šwontownych a šnutštownych ščtodow.

Sčto pak šesuba pohnu, so wón jichneho w našchim ščenju na špomnjene waschne šahoji? Dolež jich wěru widžesche, kotraž wschě šadžewki pschewiny, so by so k njemu pschedobyla. Čži, kotřiz khorého na pokleschczu pschinješechu, pntachu so i nim psches lud k šesubej pschecžišczecž; jako pak so jim to njeradži, šstupichu na kžėžu horje a pusščžichu jeho psches žyhele dele psched šesuba. Woni potajkim žaneje próžy njelutowachu a so žaneho ščtodowanja sa šebje ani sa druhich njestrachowachu, jeno so mohli šwój wotpohlad dozpicž. A na wbohim khorým běšche špóšnacž, so jeho žadanje po wujednanju i Bohom hišczje bóle čžerjesche, dyžli pschecže čželneho wotkhorjenja. Na tajke šjednocžene wěrimě próžowanja tón šnješ i wošebitym špodobanjom šhladowasche a so k nim jako pomoznik pšna. Tak a wjele bóle hišczje kėžbuje wón na šhromadne wěrimě próžowanja k wumóženju čžłowšteje dusche wot štaženja.

Dokelž Jesuſ t jichnemu rjekny: „Dowěr ſo, ſyno, twoje hrěchi ſu tebi wodate!“ winowachu jeho někotři piſmawučeni bohahanjerſtwa, dokelž ſo wón po jich měnjenju něčžeho mozowaſche, ſchtož jeno Bohu pſchiſluſcheſche. Jesuſ pať jich poprawi t tymi ſłowami: „Čžehodla myſlicze ſebi tať ſle we ſwojich wutrobach?“ Woni běchu jeho ſlōſcže bohahanjerſtwa, ſe ſmjercžu khoſtajomneje, winowali, měſto teho ſo bychu tu myſl khotnje we ſwojej wutrobje roſpomnjeni: „Schto je tola tōnle muž? Nje-dyrbjať wón ſnano Meſſiaſ byčž, kotryž hrěchi a khorōſcže ſahubja?“ So woni „ſami pſchi ſebi“ džachu, ſwědčži wo jich ſlym ſwědomnju. Tōn Anjes ſo jich nětko praſcha: „Kotre je lōžſche, prajicž: Tebi ſu twoje hrěchi wodate, abo rjež: Staň horje a kłodž wokolo?“ Budžišche wón jim čžaſa t wotmolwjenju dať, woni prawu wotmolowu: Jene je tať čžžke kaž druge, njebudžichu dali, ale tu wopacžnu: Tamne je lōžſche prajicž. Tola tōn Anjes jim naměſcže ſe ſtutkom pokaſa, ſo móže wón jene kaž druge niz t holymy ſłowami, ale w bōjſkej mozy prajicž; pſchetož t wobemaj, mjenujžy t hojenju čžžla a duſche, ſluſcha bōjſka ſtworicželſka móž. Tcho dla ſo tež wſchōn lud, kiž to widžefche, džiwafche a Boha khwaleſche, kiž je tajku móž hrěchowodawanja a khorōſcžowhojenja čžlowjekam t jich duchownemu a čželnemu derjeměcžu dať. S nim tež ty, luby čžitarjo, Boha khwat, hdyž je niz jeno tebi, ale tež druhim miłōſcžiwje pomhať!

F.

Kak lékař Jeſuſ hoji.

(Mat. 8, 1—9.)

ſlōž (W. miſ. harf., čžo. 69): Ja čžu ſpěwacž Anjeſej —

Wbo (437): Ja čžu nětko kherluſch ſaſpěwacž —

Spěwaj, duſcha, kherluſch wjeſelny,
Kaž ſo ſluſcha; Anjes je lubofny!
Do měſta wón pſches morjo
Wſchewjeſe ſo ſwojeho,
— Džiw tam čžini Ebōžnik pſchecželny.

Sprawna žadoſcž ſa lékařjom dže,
A hlej, radoſcž hnydom ſačžžje;
Kotrehož ſu pſchinjeſli,
Sichtneho Anjes wuſtrowi;
— Lěkať wón je, kotryž pomhačž wě!

Grěchi wodať Anjes je wbohemu,
Bōrſy dobať čželnu ſtrowotu;
A dowěrje joh' nucžiwſchi,
Pomoz polnu ſticžiwſchi
Pokaže nam ſwoju wutrobu.

Slōcž ſo ſtorſka ſłowo ſluſchiwſchi,
Wſchezo hōrka ſwari pſchi ſebi;
Měni, ſo Anjes leſtruje
Woflicžiwſchi wodacže!
Wnyſle hroſne maja pſchecžiwni.

Me móžny lěkať Jeſuſ je!
Kōždy ſprōžny najlěpje to wě;
Grěchi wón nam wodawa
Pomoz polnu podawa,
Hdyž naſ hoji, kaž je najlěpje.

So by nucžil t wěrje pſchecžiwnych,
Anjes je nucžil ludži ſawiſtnych,
So móž Boža wulka je
A tež čžžlu ſpomōže!
— Tať je ſnicžil myſle hanjažych.

Wědnom' kaže: Staň a domoj dži! —
Hnydom ſtaže čžerſtwy w radoſcži;
Ebōžnik wſchekomōžny je,
Kaž ſo tam wſchēm pokaže. —
Duž lud džakny wopor ſapali.

Jeſuſ miſly Anjes je woprawdže,
Swoje džiwny nam wſchēm pokaže;
Khorſch wón naſ wuſtrowja,
Grěchi wſchědnje wodawa,
— Tať naſ hoji, kaž je najlěpje.

Lěkať Boži je wón na ſwěcže;
Na ſo ſložil naſche khorōſcže
Jeſuſ, naſch Zmanuel;
Wbohich naſ je jemu žel;
Wumohl naſ je, Ebōžnik Jeſuſ je! —

Saſpěwajmy džak jom' wutrobny,
Samyſtajmy: S kralom, Jeſu, ſy!
Wumohl naſ ſy t potlecžža,
Dowjedžefch naſ do njebia! —
Halleluja, junu ſtrowi ſmy! —

U.

Džiwne wuhojenje jichtneho.

Dostožny S. Jakub Moſer bu w lěcže 1759 w 59. lěcže ſwojeho žiwjenja njewinowacže na württembergſku hōrſku twjerdžinu Hohentwiel hadženy a čžerpjeſche ſa ſwōj pſchebytť tam na hačž najnawalniſche drjenje w ſtawach a bjedrownu bōl tať jara, ſo njemōžefche bjeſ podpjerow ani kłodžicž ani ſtejecž. „Sene ranje“, wón ſam powjeda, „ſo t blidu ſydnwſchi a podpjeru a kij na njo položiwſchi ja w bibliji tōn podawť čžitach, tať Jeſuſ t njemu pſchinjeſeneho jichtneho wuſtrowi (Mat. 9, 1—8), dach jemu we ſwojej wutrobje tu čžefcž, ſo móže wón tež hiſcže nětko na ſtole ſwojeje kraſnoſcže runje to ſamo čžinicž, hdyž wěru namafa, njeproſchach pať w naſtupanju ſwojeje woſoby wo ničžo. Hdyž bēſche čžaſ jēcž, roſtaſowat, general t Roman, t lékařjom dr. Eppli Didenhofenſkim, pſchiindže, pſched kotrymajž ſo ſamolwajach, ſo jeju ani pſchi durjach njewitam, ani t nim njepſchewodžam, dokelž to čžinicž njefamōžach. Sať knjes dr. Eppli mojej podpjerje a kij na blidže ležaze widžefche, wón džefche: „S Bōh ſwarnuj! kajke žalōſtne ſtroje!“ — Ja džach: „Bohu ſo džakuju, ſo je dať drjemu roſcž, kotrež mi nětko tať pētnje ſluži.“ Sať bēſchtaj woteſchloj, a ja ſebi na ničžo njemyſlach, poſtažech a pytnych, ſo móžach proſcže ſtejecž. Džech krocžalku a móžach kłodžicž; pōjſtwe bjeſ podpjerow a kija wokolo kłodžach, kaž dolho ſo mi čžyſche, a móžach kłodžicž a to bjeſe wſchěch bolōſcžow, a bjeſ teho, ſo budžich to mi wot lékařja wuſafane lékařſtvo trjebať byť.“ — Po ſwojim wuſwobodženju (1764) wſa Moſer t džak-nemu wopomnecžu na teho Anjeſa tamnej podpjerje t wjeſelom ſobu dom. Moſer ſemrē w 85. lěcže ſwojeho žiwjenja 1785.

U.

Na reformaznyjski šwjedžen (31./X.).

My mamy „wěcny evangelij“!

Ťjew. Jana 14, 6—7.

Hłóš (314): Šehovah, tebi čžu ja špěwacž! —
 Šso šraduj, žyrkej Boža šwjata,
 Niž ryczerja mašč w bitwje móžneho!
 Wchaj brón a šylnošč tebi data
 Še pšhes njeho, kiž ja naš dał je šo
 Do šmjercze na šchižu a dobył nam
 Tak čžer a šbóžne prawo k njebjesam. —

My wěcny evangelij mamy,
 Niž pšhipowjedacž ma šo na semi,
 Šo narodam a ludam damy
 Wchjem šbóžne poželstwo my šbožowni,
 Naš ryczer Boži Šesuf dobył je,
 Nam wumoženje dał a žiwjenje!

Šlej, ja to jandžel šwětla čžehnje
 Džě předomanje evangelija
 Šičes šwět nětk w Šesufowym mjenje
 A šbóžnošč ludam kručze pošćića! —
 Šso Boha bójče, čžesč jom' dawajče,
 Šdyž šudženja čžaf jeho pšichol je.

A š modlenjom šo pokorjejče
 Ššed nim, kiž žórlo šam je žiwjenja,
 Še šlužbje jeho šwěrnj štejče,
 Niž žylej štwórbje Božej wodnych da!
 — Tak šlincži šhěrlušč evangelija,
 Niž do šwěta k wščem ludam wuškadža. —

Duž halleluja šaspěwajmy,
 Niž pšhes Šhrystuša wumoženi šmy,
 A š hłóšom wšiščim šawščajmy,
 Šdyž wuhlad wotewrja šo radošny;
 Ššes šwět a čžěšnosče čžer našča dže
 Ša Šesufom do raja krašnosče! — U.

Wobrocženy Indianat.

Čžóp, přeni wobrocženy Indianat w polnóžnej Americy, přjedy žablawy čžlowjek a wopič, šwoje wobrocženje takle powjedafše: „Bratšja, ja bēch pohan a šym ja to pohan šo šestarił, duž wěm, kajke pohanjo žiwjenje wjedu. Něhdy předar k nam pšchindže, kotryž čžyšče nam dopoščacž, šo jedyn Bōh je; ale my k njemu džachmy: „Wěriš ty, šo my to njewěmy? Dži jeno, š wotkelž šy pšichol.“ — Pošdžiščo šašo jedyn pšichedschi nam prajefše: „Wš njedyrbicze kradnyčž, šo niž wopič, niž žhacž“. My jemu wotmolwichmy: „D blašnje, mēniš, šo to njewěmy? Dži a wučž šwojich krajanow. Šchetož ščtō šo bóle wopiwā a wjazy žhaje, hacž woni?“ — Štōncžnje Šichescžan Šendrich Šauch k nam pšichedschi takle džefše: „Ša pšchindu k tebi w mjenje Šnješa njebjesow a šemje; tōnle Šnješ čže tebjē wobšbožecž a š twojeho hubjenšwa wumōž. Wōn je šo tehodla čžlowjek ščinił, je šwoje žiwjenje ša čžlowjekow dał a šwoju krej ša nich pšchelał.“ Šele šłowa njemōžach ja šapomnicž, šo je Šesuf šwoju krej ša mnje pšchelał. Šo bēšče špocžatš šbudženja, kotrež je Boža hnada mjes nami štkowala.“ — U.

Pšchirumanje wo evangeliju.

Na wulkej puštej krajinye powšchitkomna hłōdna nuša nasta. Duž jeje kral šawny list na šwojich pōddanow pošćla, w kotrymž

pišane štejefše, šo dyrbi kōždy k njemu pšchincž a šhlēb, wino a hewafše žiwjenške šrēdki darmo dostacž. Čži přeni nětko, kotšič bēchu list čžitali, džēchu a dostachu jēdže do wole a domach š tyni šwojimi wješeli jēdžachu a pijachu. Šich šobubrattšja wonkach pał hłōd čžerpjachu a mrējachu; pšchetož woni njebēchu wo kralowym liščje ničžo šlyšcheli; tōn na polnych blidach tamnych wješelych ležefše, kotšič š hłōdneje nušy wumoženi na nušu druhich šebi njepomyšlichu. — Wułōženje: Wulka pušta krajina je šwēt; hłōdna nuša je hrēch; kralowy list je Bože šłowo a evangelij; šhlēb a wino a wšča polnošč je twōj Šnješ Šesuf Šhrystuš! U.

Rajkiž wušny, tajke žně.

Wužitne powjedaščto ša mlōdnych a štarých.

(Šotracžowanje.)

Šišafše pał šo tehdy 1812. Šuto lēto, kaž tež šandžene a pšchichodne bēchu wōjnške lēta, lēta wulkeho krejpschecžca, nje-mēra a štrachā, a šchōž bēšče je pšchētral, nježadašče šej tajke čžafšy šašo wuhladacž. Našchi šerbsžy brattšja wokoło Šudyščina wjedžachu je šhonjenja wjele wo nušy a hubjenštwje š tamnych lēt powjedacž. Šē w tutym lēčže, hžžž Napoleon, franžowski mōžny šhēžor, na Šušow čžehnjefše, a jemu k pomōžy dyrbjachu wšchitžy kralojo a wjerchojo, kiž bēchu š nim šjenocženi, šwoje wōjšta šobu na ruškeho šhēžora pošćlacž; po tajkim tež wjele Ššerbow do Ruškeje pšchindže. Šjecž štow tyšaz wōjakow wje-džišče Napoleon š dwanacžimi štami wulkich šchufow do Ruškeje. Šež našč Šurij bu do wōjakow wubraný a čžehnjefše šobu do Ruškeje, a to radý; pšchetož wōn šebi myšlesče, šwoje šle šiwē-domnje do Ruškeje donjesč, abo hišččže lēpjē, šo tam dacž ša-šćelicž, abo šarubacž abo šaklōčž, dokelž jemu mōžno njebē, šwoje šwēdomnje špokojicž.

Šaž je šnate, dha njeje žadny, kiž je do Ruškeje na tule wōjnu čžahnył, šebi ničžo nadobyl, šhiba šo šu šo pšhes tu žalōšnu nušu, kotraž je tam tyč wōjakow podesčla, šašo k Bohu wolacž nawukli a jeho wo pomōž pošćecž, kotšič bēchu přjedy na Boha šabnyli a šo wščeje modlitwy a proštwy wostajili. Šot tyč wjele tyšaz, kotrež Napoleon do Ruškeje dowjedže, šu jenož nětotre šta šašo domoj pšchischle. Šchtož wot žyleho franžowskeho wōjšta Šosafojo nješōnžowachu, to š hłōdom wumrje; a šchtož š hłōdom nješumrje, to šmjeršny; a šchtož nješmjeršny, to šo šatepi; a šchtož šo nješatepi, to hake šo dom na pučž da, wot kotryčž hišččže wšchitžy do wōtžneho kraja dōšchli njejšu. Nětotra šakrašnjena macž je pšhes šwojeho šyna wjele štow šylšow wuroniła, kiž je tehdom do Ruškeje čžahnył a tam wostal; wona njeje ničžo wjazy wo nim šlyšchala, a njeje šhoniła, kajkeje šmjercze je wumrjel, a hžže a kajki row je dostal. Ničtō njemōže te wšchelaše a wulke čžwile wurjež ani wopišacž, kotrež bēchu tehdy na franžowski wōjšto w Ruškej pšchischle. Šōždy, kiž je tehdy š Ruškeje štowny dom pšchischol, mōže š wěrnosčžu prajicž, šo je jeho jenicžy Boža hnada šama šžeržala.

Našč Šurij, kotryž čžyšče radý wumrjecž, šwoju šmjercž pštašče; pšchetož wōn na žane wafšnje šwojeho žiwjenja nje-hladašče: wōn wosta pšchi žiwjenju, hacž runje bē pšchēzo w bitwje štoro najpřeni. Wōn bu nimale pšchi šapocžatku wōjny š někotrymi druhimi wōjakami wot Šosašow popanjeny, a čži podachu jatych ruškim buram, kiž jich do hrōdžow šawrjechu, hžžž džēn wote dnja š nowa drušy jecži k nim pšchindžechu. Šak bē wjele dnjow, haj wjele njedžel pošpochi; pšchēzo buchu nowi jecži pšchitwjedowanj. Šdyž bē jich někajka licžba hromadžē, buchu dale šnacži, hžžž šašo hospodu w njecžištych hrōdžach a lēdom něšchto k ščiwjenju šwojeho čžēta dostawachu. Šotryž wot nich něšchto mējefše, temu bu to wšate, haj tež šama jich drašta, a tak buchu woni š jeneje wšy do drušjeje wjedženi, hłōdni a našy. Šjele wot nich padže

